Cuprins

Legenda câinelui 6
De ce fuge ogarul după iepure 9
Legenda lupilor 11
Legenda vulpii 13
Cum s-a făcut pisica 14
De ce merge bivolul încet 16
Legenda cerbului 18
Legenda ursului 21
Legenda măgarului 22
De ce zbiară măgarul 24
Povestea cămilei 26
Papucii gânsacului 27
Legenda lebedei 28
Legenda ciocănitoarei 32
Legenda păunului 34
Mierla 36
Legenda rândunicii 38

Povestea privighetorii 40
Legenda cucului.....42
Legenda ciocârliei 43
De ce are prepelița penele pestrițe.....46
De ce trăiesc vrăbiile mult.....48
Legenda pupezei 50
Legenda ciorii.....53
Legenda buburuzei.....55
Legenda albinei.....56
Legenda șarpelui.....57
De ce are bradul frunzele verzi tot timpul 61
Legenda mesteacănului.....63
De ce nu are salcia flori, ci mâțișori 64
Legenda florii-soarelui 67
Legenda busuiocului.....70
Legenda trandafirului 72
Legenda ghiocelului 74
Povestea zambilei 77
Povestea bujorului 80
De ce e macul roșu 82
Legenda lăcrămioarei.....84
Povestea păpădiei.....86

Soarele și Luna 88
Curcubeul.....89
Roua 90
Vântul.....91
Legenda lui Moș Nicolae 93
Legenda lui Moș Crăciun 95

Legenda câinelui

Se spune că demult trăia un cioban singur, cu turma lui de oi. Omul era mulțumit de mioarele lui, dar un necaz nu-i dădea pace: cum se depărta de turmă, un lup venea din pădure și-i mânca o oaie, două. Azi așa, mâine așa, a ajuns bietul cioban să nu se mai bucure nici de mâncare, nici de somn, iar casa i-a rămas în paragină, căci nu mai putea să ajungă la ea.

Așa trăia omul nostru și în ziua în care la turma lui s-a oprit un bătrân, bătrân de tot, cu barba albă și cu părul alb și lung până la călcâie. Și mai purta acest om la brâu niște chei, multe chei. S-a oprit bătrânul cum ziceam la turma ciobanului și l-a rugat să-i dea ceva de mâncare, că era înfometat după drumul lung făcut.

– Ți-aș da cu dragă inimă, a răspuns ciobanul, dar, din păcate, nu pot.

– De ce nu poți? l-a întrebat mirat bătrânul.

Și omul nostru i-a povestit pățania cu lupul.

– Dacă e numai atât, rămân eu să păzesc mioarele, iar tu te poți duce să-mi aduci ceva de mâncare.

Fericit, omul a plecat spre casa lui, iar bătrânul a rămas de pază la turmă. Lupul, necunoscându-l pe acesta și văzând că stăpânul oilor a plecat, a și ieșit din pădure și s-a repezit asupra bietelor animale. Însă bătrânul, care nu era oricine, a scos din sân două mere și le-a aruncat înaintea animalului fioros. Merele s-au transformat pe loc în două vietăți asemenea lupului, dar mai mici, și l-au înfruntat pe acesta până ce a dispărut în adâncul pădurii, cu coada între picioare și fără nicio oaie.

Când s-a întors ciobanul cu mâncare de acasă și a văzut minunea, l-a întrebat pe bătrân:

– Cine ești tu de mi-ai făcut atâta bine?

– Sunt Sfântul Petru și te-am răsplătit pentru bunătatea ta, a răspuns acesta. Acum ascultă cu atenție: una din vietăți este câine, iar cealaltă cățea. Din ele se va naște neamul câinilor care va păzi turmele de oi și gospodăriile oamenilor.

Nici nu termină bine bătrânul ce avea de spus, că vietățile s-au întors din pădurea în care goniseră lupul și au început să se gudure pe lângă cioban.

Apoi Sfântul Petru i-a binecuvântat și pe câini, și pe cioban, și toată turma lui, după care a plecat în drumul lui.

Iar câinii au devenit cei mai credincioși prieteni ai omului.

De ce fuge ogarul după iepure

Zică demult, când ogarii erau grași ca porcii, iar animalele umblau îmbrăcate precum oamenii, un ogar se întâlnise pe drum, într-o seară de iarnă, cu un iepure desculț care mergea la târg să-și cumpere de încălțat.

Prinzându-i noaptea pe drum, ogarul și iepurele s-au oprit la hanul ursului și au mâncat, cu gândul să înnopteze acolo. Dar, ce să vezi? Când să plătească, ogarul a spus că el nu are bani și că să plătească iepurele.

Bietul iepure, văzând privirea fioroasă a ursului, a scos singurii bani pe care îi avea la el. De supărare că nu mai are alții de încălțări, nici nu a putut dormi, în timp ce ogarul sforăia liniștit.

Cum noaptea e un sfetnic bun, dimineață, iepurele a luat încălțările ogarului și dus a fost. Când s-a trezit ogarul și a văzut că a rămas desculț, și-a dat

seama ce s-a întâmplat și a început să alerge prin pădure după iepure.

De atunci, ogarii fugăresc iepurii și, de la atâta alergat, s-au subțiat de tot, de unde și vorba „slab ca un ogar“.